

2016: Ελλάδα και Ευρώπη στο κατώφλι του διχασμού και του εκφασισμού.

Το 2015 ήταν μια χρονιά-κάθαρση στις αυταπάτες που περίσσευαν στις ελπίδες των Ελλήνων πολιτών από τα προηγούμενα χρόνια. Που προσγείωσε καλόπιστες αιθεροβάμονες πολιτικές συνειδήσεις. Που γκρέμισε ιδεολογικά κάστρα και έτριψε στην παλιά λάσπη τα αυτόκλητα νέα καθαρά πρόσωπα.

Που εντέλει εδραίωσε την απαισιοδοξία με βάση το προσωπικό παράδειγμα στην πλειονότητα: Παραμονές του 2015, το 45 τοις εκατό έβλεπε να χειροτερεύει η προσωπική οικονομική του κατάσταση (ProRata, Παρόν). Παραμονές του 2016 αυτό το ποσοστό ανέβηκε στο 51,2 τοις εκατό (MRB, Realnews).

Η Ελληνική κοινωνία, μετά από επτά χρόνια κρίσης, εισέρχεται στο 2016, που προβλέπεται σα μια νέα χρονιά ύφεσης (-1 τοις εκατό, Economist), διχασμένη από οικονομική άποψη σε δύο ανισοπληθή τμήματα:

Από τη μια εκείνο που ήδη αντιμετωπίζει την φτώχεια και την σοβαρή υλική στέρηση και το οποίο σήμερα φαίνεται να ξεπερνά κατά πολύ το ήμισυ του πληθυσμού. Οι προαναγγελθείσες πολιτικές για το 2016 θα πελεκήσουν τα

απομεινάρια των περιουσιακών του στοιχείων.

Από την άλλη εκείνο το μικρότερο τμήμα που μπορεί ακόμη να έχει ένα εισόδημα και να μην κινδυνεύει άμεσα να χάσει το σπίτι και την περιουσία του. Αυτό το κομμάτι περιλαμβάνει στις παρυφές του κυρίως τους έμμισθους και συνταξιούχους του δημόσιου τομέα και στον πυρήνα τους διαπλεκόμενους θώκους της πολιτικής εξουσίας και της επιχειρηματικής ελίτ.

Στόχος των δανειστών μέσα στο 2016 είναι να αποδυναμώσουν και να ελέγξουν απόλυτα και αυτό το δεύτερο τμήμα των ακόμη «προνομιούχων» Ελλήνων, έτσι ώστε μετά την καταστροφή της μεσαίας τάξης να ολοκληρωθεί ο «αφελληνισμός» της εγχώριας οικονομίας και να εξασφαλιστεί ο έλεγχος της ελληνικής παρασιτικής ελίτ, σαν τελικά «προαπαιτούμενα» για να αρχίσουν ξένες επενδύσεις, οι οποίες θα προϋποθέτουν μια επισφαλή και υποαμοιβόμενη εργασία και μια αβέβαιη ασφαλιστική και συνταξιοδοτική κάλυψη και των οποίων τα κέρδη δεν θα αξιοποιούνται υποχρεωτικά υπέρ της χώρας μας (βλέπε [Πορτογαλία](#)).

Πίσω από το αναφερόμενο σαν σχέδιο επανάκαμψης και ανάπτυξης, κτίζεται με την ανοχή και την συννενοχή της κυβέρνησης και του πολιτικού συστήματος στο σύνολό του, ένα νέο παράδειγμα μοντέρνας δουλείας, το ελληνικό. Ένα εργοτάξιο δίκην οικονομικού στρατοπέδου, που η κορδέλα του κόπηκε τη νύχτα της 12ης Ιουλίου του 2015, από τα χέρια του Αλέξη Τσίπρα, και η θεμελίωσή του ξεκινά μέσα στο 2016 με απάνθρωπες υπερφορολογήσεις, περαιτέρω εσωτερική υποτίμηση σε αξίες και αποδοχές, ξεπουλήματα δημόσιας περιουσίας, κατασχέσεις ακινήτων και σε δεύτερη φάση υφαρπαγή καταναγκαστικά δηλωμένου κινητού ατομικού πλούτου.

Η Μέρκελ συνεχάρη τον Σόιμπλε για τον τρόπο που χειρίστηκε εκείνη τη νύχτα της ελληνικής ταπείνωσης και συνολικά το ελληνικό ζήτημα. Και ο Σόιμπλε είχε κάθε λόγο [να χαμογελά](#) από τότε κιόλας. Είχε συμβεί ό,τι ακριβώς ήθελε και θα συνεχίσει να συμβαίνει ό,τι ακριβώς θέλει. Δεν υπάρχει ελληνική εθνική πολιτική, όπως δεν υπήρχε ποτέ ελληνική αστική τάξη με εθνική συνείδηση. Η στάση των εφοπλιστών δεν είναι τυχαία. Απλά, ο Αλέξης Τσίπρας έτυχε να είναι αυτός ο μοιραίος πολιτικός που επισφράγισε την πρώτη μεγάλη μεταπολεμική μας ήττα, οικονομική, κοινωνική και σύντομα εθνική, αν τα πράγματα αφεθούν στην «μοίρα» τους.

Ενδεχομένως ο λαός μας να τιμωρείται ακόμη βαρύτερα επειδή αντιμετωπίζει παθητικά την υποβάθμιση της ζωής του ή ακόμη και την καταστροφή του. Είναι

σαν η αποδοχή της ανικανότητας στην πολιτική διακυβέρνηση και η ανοχή στην σπατάλη και τη διαφθορά μιας ανεξέλεγκτης διοίκησης να ανανεώνουν στο διηνεκές τους όρους της υποταγής και της στασιμότητας. Είναι σαν αυτός ο ραγιαδισμός, που ξυπνά ή ανατρέπει ιστορικές μνήμες και δικαιώνει ή αμφισβητεί χαρακτήρες και συμπεριφορές, να διεγείρει τους οικονομικούς μας κατακτητές για περισσότερη επικυριαρχία και απαιτήσεις.

Έπειτα είναι οι τυχοδιωκτισμοί και οι παλινωδίες. Οι όψιμες σκληρότητες του πρωθυπουργού να φύγει το ΔΝΤ από το τρίτο πρόγραμμα, παρότι έχει υπογράψει για την παραμονή του (βλέπε [1](#) και [2](#)). Οι φαντασιώσεις του ότι οι πολιτικές ανακατατάξεις στην Πορτογαλία και την Ισπανία θα απομακρύνουν σύντομα και την ασφυκτική γερμανική επιτροπεία από την χώρα. Αυτά και άλλα παρόμοια είναι σαν την πρόσφατη αυταπάτη ότι με το προσφυγικό θα χαλαρώσουν την πίεση οι Γερμανοί και οι δανειστές. Αυτό όχι μόνο δεν συνέβη, αλλά προστέθηκε και ο κίνδυνος να απειλούνται τα κυριαρχικά μας δικαιώματα από τη νέα Frontex.

Δεν μπορούμε και δεν θέλουμε να καταλάβουμε ότι οι ιδέες και οι πράξεις μας δεν μπορούν συνεχώς να ετεροπροσδιορίζονται.

Πρέπει να έχουμε το δικό μας σχέδιο για τα δικά μας προβλήματα, το οποίο δεν μπορεί να προστατεύει τα συμφέροντα κάποιων σε βάρος κάποιων άλλων, όταν μάλιστα αυτό δεν μπορεί να έχει διάρκεια μέσα στην ευρωπαϊκή και διεθνή συγκυρία.

Η χώρα χρειάζεται, τώρα, σχέδιο έκτακτης ανάγκης για όλους.

Είναι ο μόνος κοινωνικά βιώσιμος δρόμος για να βγούμε από την κρίση.

Πράγματι, η ενωμένη Ευρώπη μοιάζει με παγόβουνο [που διαλύεται](#). Προσφυγικό και τρομοκρατία μπορεί να έχουν καθοριστικό πολιτικό και οικονομικό αντίκτυπο, αλλά η Σένγκεν και η συνοριακή κρίση είναι μάλλον μόνο η κορυφή του παγόβουνου, όπως και ο λόγος του Τσέχου προέδρου περί Grexit, που μοιάζει προπομπός για το τι σχεδιάζεται να ακολουθήσει. Ωστόσο ισάξιος, αν όχι πιο σημαντικός προπομπός ήταν η άνοδος της Λεπέν στην Γαλλία.

Ο Ρόμπερτ Πάξτον στο βιβλίο του «[Η Ανατομία του Φασισμού](#)» γράφει: «Ο φασισμός μπορεί να οριστεί ως μία μορφή πολιτικής συμπεριφοράς που χαρακτηρίζεται από μονομανή ενασχόληση με την κοινωνική παρακμή, την ταπείνωση ή τον κατατρεγμό και από μια αντισταθμιστική προσήλωση στην ενότητα, στην ενεργητικότητα και στον εξαγνισμό. Στα πλαίσια λοιπόν αυτής της

τάσης, ένα κόμμα μαζικής απήχησης που αποτελείται από αφοσιωμένους εθνικιστές ακτιβιστές, οι οποίοι βρίσκονται σε ταραχώδη αλλά αποτελεσματική συνεργασία με παραδοσιακές ελίτ, εγκαταλείπει τις δημοκρατικές ελευθερίες και χωρίς ηθικούς ή νομικούς περιορισμούς επιδιώκει να πραγματοποιήσει εσωτερικές εκκαθαρίσεις και να επεκταθεί εξωτερικά.»

Και συμπληρώνει: «Θεωρώ ότι οι ιδέες που βρίσκονται πίσω από τις φασιστικές ενέργειες γίνονται καλύτερα αντιληπτές μέσα από την εξέταση των ίδιων των πράξεων, αφού ορισμένες από τις συγκεκριμένες ιδέες δε διατυπώνονται ευθέως στη φασιστική δημόσια γλώσσα. Πολλές ανήκουν στη σφαίρα των ενστικτωδών συναισθημάτων και όχι σ' εκείνη των λογικών συλλογισμών.» Ο Πάξτον χρησιμοποίησε για αυτές τις ιδέες τον χαρακτηρισμό «κινητήρια πάθη» και σαν πρώτο στη λίστα ανέφερε το εξής: **«μια αίσθηση έντονης κρίσης που δεν μπορεί να επιλυθεί εφαρμόζοντας παραδοσιακές λύσεις.»**

Είναι λυπηρό και ταυτόχρονα ανησυχητικό ότι η αγωνία του Τσίπρα να παραμείνει στην εξουσία, υπερτιμά την προοπτική μιας υποτιθέμενης κεντροαριστερής στροφής στον Νότο που θα τον ευνοούσε και υποτιμά τον πραγματικό κίνδυνο του προϊόντος εκφασισμού στην Ευρώπη, που εκκολάπτεται όχι μόνο στα ποσοστά της Λεπέν και τις νεοναζιστικές συμπεριφορές Δανών, Ούγγρων ή και άλλων με αφορμή τους πρόσφυγες, αλλά και μέσα σε νόμους που καταπατούν το Σύνταγμα και τις ατομικές ελευθερίες μέσα στη χώρα και κυρίως μέσα στον παλαιοκομματικής κοπής διχασμό της ελληνικής κοινωνίας που καλλιεργεί ο ίδιος και οδηγεί την πλειονότητα στην εξαθλίωση.

Αν λοιπόν δεν μπορούμε, έστω και τώρα, να δείξουμε μια αίσθηση [συλλογικής και αναλογικής ευθύνης](#) στις οικονομικές και κοινωνικές επιπτώσεις της κρίσης, τότε είναι καλύτερα να αρχίσουμε να διαπραγματευόμαστε τους καλύτερους δυνατούς όρους [για έξοδο](#) από τη ευρωζώνη διότι αυτό, ούτως ή άλλως, θα εξαρτηθεί όχι μόνο από τα συμφέροντα των Γερμανών, αλλά και από το κατά πόσο ο Αλέξης Τσίπρας θα παραμείνει συνεπής στις προγραμματικές του δηλώσεις ότι στο [«τέλος της μέρας»](#) θα δίνει λόγο μόνο σε αυτούς που τον ψήφισαν.

Σε κάθε περίπτωση το 2016 θα είναι η χρονιά των μεγάλων αποφάσεων. Και για μας και για τους δανειστές.

Φωτό: Από την ταινία του Ίνγκμαρ Μπέργκμαν "Το Αυγό του Φιδιού"

[Δ. Τρικεριώτης](#), *Twitter: [@BlogGnathion](#)*